

9 de febrer de 2024

Al·legacions a l'Avantprojecte de Llei del dret a la identitat i expressió de gènere presentat pel Govern de la Generalitat de Catalunya

Per mitjà d'aquest document, Feministes de Catalunya exposa les seves al·legacions a l'Avantprojecte de Llei integral de reconeixement del dret a la identitat i expressió de gènere presentat pel Govern de la Generalitat de Catalunya i sol·licita la seva retirada i, conseqüentment, l'aturada immediata de la seva tramitació. A continuació, es presenten les al·legacions ordenades seguint l'índex del redactat de l'Avantprojecte.

EXPOSICIÓ DE MOTIUS:

A l'Exposició de Motius, el text de l'Avantprojecte incorre en inseguretats jurídica i contradiccions amb lleis de rang superior, confusions conceptuals i referències manipulades a normatives nacionals i internacionals, i acusacions falses al moviment feminista, que lluita per erradicar l'opressió de gènere que afecta les dones.

L'apartat I de l'Exposició de Motius menciona la llarga trajectòria en la defensa dels drets de les persones LGBTI+ de la societat i la legislació catalanes, amb múltiples normatives vigents sobre igualtat de tracte i lluita contra la discriminació i el desplaçament de serveis públics específics, però no exposa cap problemàtica nova que requereixi una nova llei referida específicament a les anomenades "*persones Trans**, *intersexuals i no-binàries*".

Com es detallarà més endavant en l'apartat de definicions, aquests conceptes no tenen cap definició objectiva pròpia d'una llei, que és el primer requisit que garanteix la seguretat jurídica.

A l'apartat II de l'Exposició de Motius, pel que fa a l'obligació de "*proporcionar protecció a la identitat de gènere, incloent la seva lliure autodeterminació*", les sentències europees adduïdes, a diferència del que sosté el text, no constitueixen cap obligació legal. I si fos així, la Llei estatal 4/2023 de 28 de febrer ja la garanteix i amb les màximes competències.

De la mateixa manera, la referència a l'article 14 de la Constitució espanyola (CE) que fixa el dret a la igualtat i la prohibició de discriminació per raó de naixement, raça, sexe, religió, opinió o qualsevol altra condició o circumstància personal o social, i a l'article 10, que reconeix el lliure desenvolupament de la personalitat, inclouen en la seva pròpia definició totes les persones sigui quina sigui la seva autodefinició identitària. D'altra banda, l'article 14 de la CE consagra el sexe com a característica humana a preservar de tota discriminació, de manera que les "altres circumstàncies personals o socials" no poden incórrer en la contradicció de la seva negació o menysteniment.

Pel que fa a la despatologització del que l'Avantprojecte anomena "el fet trans*" per part de l'Organització Mundial de la Salut, el text incorre novament en la inconcreció i el falsejament, atès que no existeix cap text de la OMS ni de cap organització mèdica que es refereixi a un "fet trans*". També la llei 4/2023 espanyola recull la idea de "despatologització" de l'autopercepció com un trastorn mental, malgrat que continua descrita a les classificacions mèdiques consensuades a nivell internacional com una alteració de la salut sexual encara que s'hagi substituït el terme disfòria de gènere (malestar i rebuig dels atributs sexuals del propi cos) per incongruència de gènere (un terme que al·ludeix a sentiments i percepcions no objectivables).

Al llarg de tot el text de l'Exposició de motius el document presenta canvis continus en la definició de les persones titulars de drets de l'Avantprojecte, a més d'emprar denominacions no objectivables: d'una banda, es parla d'elles simplement fent referència a l'anomenat "col·lectiu LGBTI+", de l'altra, com a "persones trans*, intersexuals i no-binàries", o també "trans* i intersexuals", menystenint el fet que les recomanacions, sentències, tractats o normatives a les que es fa referència no encaixen ni s'adrecen a les múltiples definicions emprades. Per exemple, es diu "[...] denuncia que les persones trans* i les persones intersexuals són víctimes freqüents de greus violacions dels drets humans i reconeix la prohibició de discriminació per raó de la identitat de gènere", com si algun text legal portés la definició "trans*" o considerés la intersexualitat com una identitat de gènere, idea totalment contrària a la definició de condició mèdica que li correspon.

Aquesta equiparació, a més de la confusió conceptual, es deriva de l'expressió "col·lectiu LGBTI+", també altament problemàtica des del punt de vista jurídic atès que es tracta d'una expressió política que no defineix una realitat objectivable sinó circumstàncies que no tenen cap relació entre elles: les lletres LGB fan referència de forma concreta i objectiva a l'orientació sexual envers persones del mateix sexe o d'ambdós sexes; la lletra T fa referència a un sentiment o desig de ser de l'altre sexe (vegeu DSM-5, Manual Diagnòstic i Estadístic dels Trastorns Mentals); la lletra I fa referència, com hem dit abans, a una condició mèdica congènita, molt minoritària (0,017-0,4%) i variada (desordre de desenvolupament sexual que inclou les condicions congènites que involucren el desenvolupament anòmal del sexe cromosòmic (genètic), gonadal (ovarís o testicles) o anatòmic (genitals), vegeu [Fundació Puigvert](#)).

El text apel·la a l'eslògan "els drets trans són drets humans" com si realment hi hagués un article de la Declaració Universal dels Drets Humans que el validés, més enllà de referir-se, com és el cas, a tota la humanitat. A més, s'hi introdueix el concepte "identitat de gènere no normativa" per referir-se a les "discriminacions i les violències que pateixen les persones que tenen una identitat de gènere no normativa, especialment acarnissades en les dones trans*" que, es diu, "tenen la seva arrel en el patriarcat". Aquesta afirmació no té cap mena de fonament. D'una banda, es refereix a la "identitat" com si formés part d'una norma, emparant-se en un paral·lelisme arbitrari entre "identitat de gènere" i orientació sexual, aspecte sobre el qual sí que es reconeix l'existència de normes culturals heterosexuales dominants a la història i les seves conseqüències negatives per a les persones homosexuals. De l'altra, el text fa una menció específica als homes que es declaren dones com si fossin objecte de violència i víctimes del patriarcat com, de fet, els reconeix la Llei catalana 5/2008, modificada 17/2020, del Dret de les

dones a erradicar la violència masclista. Però, sempre referint-se a un marc internacional que es presenta, sense cap fonament, com un mandat perquè el Govern de la Generalitat legisli des d'una orientació ideològica transgenerista, el text diu que *“assumeix un enfocament transinclusiu, fent explícit que aquesta llei protegeix els drets de les dones, nenes i adolescents transgènere i cisgènere, així com de les persones no binàries, amb la finalitat de respectar la diversitat d'identitats de gènere”*. Novament, s'hi introdueixen conceptes que no tenen cap base objectiva i s'obvia aclarir quina relació hi ha entre “trans*” i “transgènere”, afegint més indefinició i més inseguretats jurídica a la norma que es proposa.

En realitat, no es protegeix el dret de cap dona o nena, sinó tot el contrari. L'argumentació que inclou el text es basa en la negació i l'eliminació jurídica de la variable objectiva sexe a les lleis de l'Estat i, per tant, de Catalunya, en contradicció amb l'article 14 de la CE al qual apel·la el text i que s'ha assenyalat més amunt, i forma part de la contradicció existent a l'ordenament jurídic de l'Estat pel que fa a la definició de categoria protegida sexe. En aquest sentit, l'Avantprojecte s'afegeix a la desprotecció dels drets de les dones defensats si més no en dues lleis de rang superior (*Ley Orgánica 1/2004 de 28 de diciembre de medidas de protección integral contra la violencia de género; Ley Orgánica del 22 de marzo de 2007 de igualdad efectiva entre mujeres y hombres*).

Al final de l'apartat II, l'Avantprojecte exposa: *“En un context de creixent contrareacció als drets de les persones LGBTI+ a nivell internacional per part dels grups antidrets i antigènere que fomenten l'odi, els prejudicis i l'estigma és cabdal que Catalunya es doti de lleis i polítiques d'igualtat fermes per blindar drets i per continuar avançant en la justícia social”*. Acabem d'exposar com es produeix una contradicció flagrant amb lleis de rang superior i una desprotecció total dels drets de les dones atès que s'esborra el sexe com a categoria que explica la causa de seva opressió al convertir arbitràriament la diferència biològica en inferioritat social, que és l'arrel de la violència patriarcal. Aquesta inferioritat social i tots els estereotips que se li associen constitueixen el gènere i així és definit pel Conveni d'Istanbul per a l'erradicació de la violència contra les dones. És per això que el moviment feminista lluita per abolir el gènere. En canvi, en aquest paràgraf s'al·ludeix a grups “antigènere” assimilant-los al seu contrari, els anomenats “grups antidrets”. Es tracta, per tant, d'un atac directe al moviment feminista promogut internacionalment pel transactivisme i és del tot inacceptable políticament en un estat de dret, a més de contrari a les lleis orgàniques esmentades.

Les apel·lacions al Conveni d'Istanbul (tractat vinculant signat per Espanya per a l'erradicació de tota forma de violència contra les dones) i a la Comissió de Nacions Unides CEDAW (Comissió per l'eliminació de tota forma de discriminació contra les dones) a l'Avantprojecte representen greus manipulacions ideològiques. En primer lloc, perquè es menteix sobre els articulats d'ambdós textos, atès que cap dels dos conté el concepte de gènere com a identitat, ni una definició de dona basada en la identitat. En segon lloc, perquè el text de l'Avantprojecte s'acull a la redefinició de concepte de dona que consta en les webs on s'allotgen els textos legals —on aquestes definicions han estat modificades recentment per pressions transactivistes per incloure en la definició de dona els homes que diuen ser dones— però que no són els textos legals

La realitat és que no s'ha produït cap modificació dels dos textos legals pel què fa al significat del concepte de dona ni de gènere en el si del seu articulat. Per exemple, en el cas del Conveni d'Istanbul, el gènere es defineix com “els rols, comportaments, activitats i atributs que una societat determinada considera apropiats per a dones i per a homes”. L'annex explicatiu afegeix: “el terme gènere en aquesta definició no és una substitució dels termes dones i homes emprats al Conveni”. En canvi, el nou web on s'allotja el text legal del Conveni diu el contrari, que entén per ‘dona’ qui hagi nascut dona i qui es declari dona (és a dir, un home). En conclusió, l'Avantprojecte diu que segueix el Conveni d'Istanbul en aquesta definició però el que fa és utilitzar una definició sense cap valor jurídic, la recentment canviada a la pàgina web on s'allotja el text legal. És a dir, l'Avantprojecte falseja la realitat.

A l'**apartat III de l'Exposició de Motius** es diu que “l'objectiu d'aquesta llei és dotar les administracions públiques de Catalunya d'un marc normatiu específic que garanteixi l'exercici efectiu del dret a l'autodeterminació de gènere de les persones que manifesten una identitat de gènere diferent de l'assignada en el moment de néixer”. Aquest objectiu inclou, novament, el concepte d'identitat de gènere, que no és una categoria objectiva i que condueix a incórrer en falsedat documental atès que redunda en l'establiment de la menció del sexe (el gènere no és res objectiu) a voluntat, al marge de la realitat material. És a dir, l'objectiu és establir el dret a mentir sobre la realitat. El concepte de “gènere assignat en néixer” és igualment ideològic i no correspon a cap realitat material. En néixer, i abans de néixer amb la tecnologia actual que permet una observació prenatal d'alta precisió, així com en les anàlisis de l'ADN, s'identifica el sexe, que és present a cada cèl·lula del nostre cos. No s'assigna res, ni sexe ni gènere. Quan la persona declara sentir una “identitat de gènere diferent” presenta una percepció distorsionada del seu sexe, però no està informant de la realitat del seu sexe basant-se en aquesta percepció. I, per tant, no la pot imposar als altres.

TÍTOL I: Disposicions generals

Al títol I, l'Avantprojecte imposa objectius, definicions i drets, com el “principi de no patologització de les persones trans*” que afecten profundament altres objectius, definicions i drets vigents, sense haver dut a terme una informació de l'abast i la profunditat de les seves conseqüències per a tota la població, i no s'ha produït cap debat públic democràtic que inclogui les evidències, opinions i informacions que s'hi oposen.

El títol I de l'Avantprojecte estableix els objectius, definicions i drets als quals es refereix i l'àmbit d'aplicació, així com la defensa del que defineix com a “principi de no patologització de les persones trans*”. Tal com succeeix amb la *Llei trans* estatal 4/2023, no és una llei que afecti un col·lectiu de persones sinó que afecta totes les persones que es trobin a Catalunya sota qualsevol circumstància i, per tant, tota la societat catalana ha de ser informada sobre el contingut i les conseqüències de la llei que preveu l'Avantprojecte i ha de poder participar en el debat. Aquest exercici democràtic essencial no s'ha produït. No s'han dut a terme exposicions ni debats públics mostrant, des de la pluralitat informativa i la igualtat d'oportunitats, les posicions contràries expressades en la convocatòria de valoracions del preavantprojecte el 2022. Les consideracions aportades per Feministes de Catalunya i Women's Declaration International van ser, amb diferència, les més votades, però cap de les dues organitzacions va

ser convidada a exposar-les. Tampoc s'ha donat cap oportunitat per exposar l'informe titulat *D'homes adults a nenes adolescents. Canvis, tendències i interrogants sobre la població atesa pel Servei Trànsit a Catalunya 2012-2021*, realitzat per Feministes de Catalunya amb dades proporcionades pel Departament de Salut, pioner a l'Estat, registrat al Parlament el dia 8 de novembre de 2022 i adreçat a la Comissió de Salut, el contingut del qual ha estat amagat a la societat catalana fins ara (tot i que fou presentat al Senat francès el passat 26 de setembre de 2023 i ha estat citat com a referència internacionalment i també en el document de posició *Atenció a la diversitat de gènere en persones menors d'edat* elaborat pel Consell de Col·legis de Metges de Catalunya el gener de 2023).

Pel que fa a les definicions dels conceptes emprats en el text, l'Avantprojecte detalla tot un seguit de definicions mancades de correspondències objectives i contrastables, pròpies de la ideologia transgenerista, basades en percepcions i desitjos subjectius relatius al sentiments identitaris i a les formes d'expressar-los externament. En concret, un primer conjunt de conceptes es refereix als subjectes de la llei als quals es refereix l'Avantprojecte, que són definits a partir de tautologies indemostrables, amb un denominador comú igualment indemostrable. Sostenir que es pot néixer i viure en un cos sexual que no correspon a la pròpia identitat de gènere només es pot entendre com néixer i viure en un altre sexe biològic des del punt de vista dels sentiments. És a dir, un fet materialment impossible. La definició de "persona trans*", doncs, no fa referència a un subjecte de dret identificable sinó a un paraigües que denomina "realitats diverses" com les següents:

Persona trans*: Terme utilitzat per referir-se de manera inclusiva a totes les persones que viuen en una identitat de gènere que difereix de l'assignada en néixer en funció del seu sexe biològic. Aquest terme inclou, entre d'altres, realitats tan diverses com les persones transgènere, transsexuals, agèneres, no-binàries, fluides, transvestides.

En el cas de les denominades "persones no-binàries" es repeteix la impossibilitat de delimitar el subjecte de dret, atès que també fa referència a "identitats molt diverses" i que poden canviar amb el temps.

Persona no binària: Persona amb una identitat de gènere que no coincideix amb els conceptes d'home i dona. Les identitats no-binàries són molt diverses, fent que les persones es puguin identificar amb un tercer gènere, més d'un gènere a la vegada, amb cap gènere o bé tenir una identitat que varia en el temps.

L'Avantprojecte inclou, a més, una definició de "persona intersexual" totalment contrària al coneixement mèdic, segons el qual el concepte d'intersexualitat no només no correspon a cap "tercer sexe" o sexe intermedi entre el femení XX i el masculí XY sinó que es refereix a una àmplia varietat d'alteracions produïdes per problemes cromosòmics o hormonals durant la gestació. En canvi, el text diu, erròniament:

Persona intersexual o amb diversitat del desenvolupament sexual: Persona que pels seus caràcters sexuals no es pot identificar clarament, d'acord amb el model biològic, com a mascle ni femella, ja que presenta característiques intermèdies entre els dos sexes.

Un segon conjunt de conceptes fa referència als processos de transició que, atès que el sexe és binari i immutable, no es poden entendre de cap altra manera que com a processos de canvi d'aspecte físic que donin l'aparença de l'altre sexe o una aparença andrògina. El canvi d'aspecte físic només es pot basar en estereotips arbitraris i concrets d'una societat sobre l'aparença externa (vestits, calçat, cabells, complements, maquillatge, etc.), els comportaments (gustos, jocs, relacions, etc.), els marcadors (els noms i els pronoms), o bé per efecte d'intervencions mèdiques sobre el cos —sobre cossos que no presenten cap patologia física— amb fàrmacs hormonal i/o amb cirurgies. Per tant, l'Avantprojecte defensa el dret a danyar i emmalaltir en funció d'identitats sentides i percepcions subjectives.

Un tercer conjunt de conceptes es refereix a les suposades pràctiques discriminatòries que teòricament encasellen erròniament les persones definides anteriorment i els produeixen patiment, així com als diversos discursos d'odi dels quals s'al·lega que en són víctimes. L'Avantprojecte qüestiona directament la pràctica mèdica quan aplica el coneixement i la tecnologia per determinar el sexe d'una persona tot definint-la com una “pràctica cisgènere”. Segons la ideologia transgenerista, “cisgènere” fa referència a la idea que el sexe del cos és el que determina el sexe de la persona, idea considerada una forma d'imposició violenta però, tot i que s'introdueix a l'Avantprojecte, aquest concepte no es defineix.

Pel què fa a la violència, l'Avantprojecte fa referència a l'aversion, l'odi, el prejudici i la discriminació envers persones trans* (transfòbia) i persones intersexuals (intersexfòbia). En el títol XVII de l'Avantprojecte, però, la definició de transfòbia (delicte de discurs d'odi) va molt més enllà i consisteix en sostenir una opinió discrepant de la autopercepció de les persones i tenir una posició crítica amb la ideologia transgenerista.

En resum:

- La manca de definició de gènere crea inseguretat jurídica en tot l'Avantprojecte i totes les definicions que inclouen aquest concepte.
- En no existir cap definició de gènere, les altres no tenen sentit, creen inseguretat, indefensió i afavoreixen interpretacions ad hoc i totalitàries.
- La definició de “persones trans*” és també confusa perquè les identitats no s'assignen en néixer, es construeixen socialment. Totes les dones feministes podríem ser incloses en aquestes categories. No queda clara la diferència entre trans* i transgènere.
- La definició de “persona no-binària” és especialment perillosa atès que la mateixa persona podria tenir diferents “identitats” segons el moment o circumstància, amb una completa inseguretat jurídica.
- El concepte “identitat de gènere assignada en néixer” obvia que el gènere es construeix socialment sobre la diferència sexual com a opressió sexista.
- El concepte cissexisme no es defineix.
- La definició d'intersexualitat és completament errònia i emprada com a pretext per mostrar una suposada diversitat sexual més enllà del binarisme de l'espècie humana.
- En l'enumeració de “fòbies” fins i tot s'esmenten aversions personals, de manera que les persones definides per aquest Avantprojecte, tot i que de forma totalment imprecisa, se situen en una posició d'intocables davant de sentiments i percepcions de la resta de les persones.

- Sobre la discriminació directa per identitat o expressió de gènere: sense saber què és gènere, qualsevol cosa pot ser discriminació. L'opressió sexista de les dones podria ser considerada identitat!
- Sobre la discriminació indirecta: són susceptibles d'entrar en aquesta definició pràctiques neutres si es consideren susceptibles de causar prejudicis per motiu d'identitat o expressió de gènere. Això és contrari al pluralisme i la llibertat d'expressió: qualsevol pancarta reivindicativa de les dones que faci referència al sexe pot entrar en aquesta categoria, de manera que aquesta consideració entra en col·lisió amb altres drets, molt específicament, amb els drets de les dones. No es contempla la situació a l'inrevés, és a dir, les idees i pràctiques de la ideologia transgenerista que puguin causar perjudicis a d'altres, per exemple a les dones per raó de sexe.
- Pel que fa al concepte de persones no binàries, la inseguretat jurídica augmenta atès que la seva identitat pot ser no només canviant, sinó doble, triple, quàdruple i variable.
- El lliure desenvolupament de la personalitat no requereix referències a identitats ni expressions que, de fet, el limiten.
- La protecció de la integritat física i psíquica i de la dignitat és inherent a la protecció de la persona. En canvi, és contradictòria amb el fet de deixar població vulnerable sense cap diagnòstic ni tractament sobre la base de conceptes no definits o definits de forma ambigua i no constatable (gènere i conceptes derivats de la indefinició, com expressió o identitat) i a partir d'una promoció legislativa de diferents identitats que tampoc estan fonamentades.
- El dret a no patir discriminació per motius d'identitat o expressió de gènere és incompatible amb l'establiment legal d'identitats i expressions, atès que no consta en què consisteixen ni quines característiques tenen, i afecta a tota la població.

Finalment, en la mateixa línia que la Llei trans estatal 4/2023, l'Avantprojecte diu que es basa en el "principi de no patologització de les persones trans*", sense que sigui necessària per a l'exercici del canvi de la menció del sexe "*la prèvia exhibició d'informes mèdics o psicològics relatius a la disconformitat amb el sexe que consta en el registre, ni la prèvia modificació de l'aparença o funció corporal de les persones a través de procediments mèdics, quirúrgics o d'altra naturalesa*". Així, es consolida la banalització de la categoria sexe com si fos un mer concepte burocràtic i es redueix a una informació sense validesa objectiva: "el que consta en el registre".

Fins aquí s'ha comentat críticament el plantejament ideològic general i les definicions de l'Avantprojecte pel que fa als objectius i els conceptes, i la consegüent inseguretat jurídica que comporten, que fonamenten l'exigència de seva retirada per part de Feministes de Catalunya. A partir del Títol II, aquestes al·legacions es presenten de forma sintètica, però assenyalant amb més detall els aspectes més destacables de la disconformitat amb els continguts en aquells títols que ho requereixen, així com la identificació de tergiversacions ideològiques, inseguretats jurídiques i riscos específics per a una societat democràtica compromesa amb la lluita per la igualtat entre dones i homes.

TÍTOL II. No-discriminació per motiu d'identitat de gènere, expressió de gènere o diversitat en el desenvolupament sexual

Tractant de desenvolupar l'article 9.2 de la Constitució espanyola i l'article 4.2 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, l'article 7 de l'Avantprojecte de Llei estableix l'obligatorietat d'adoptar les mesures cautelars necessàries per a la prevenció de la vulneració de drets, així com el cessament immediat de la conducta discriminatòria. No obstant això, aquesta redacció tan genèrica i àmplia permet silenciar les veus discordants del moviment de protecció dels drets de les dones i de la infància, la qual cosa conculca greument la llibertat d'expressió, i permet també sancionar qualsevol tipus d'exploració duta a terme per professionals de la salut mental que no segueixin un tractament basat en el “*model afirmatiu*” (vegeu el Títol IV), la qual cosa conculca el seu dret al lliure exercici de la professió.

TÍTOL III. Tractament administratiu de la identitat de gènere

El Títol III introdueix la “identitat de gènere” com a dada d'identificació personal en l'àmbit administratiu. Això suposa l'alteració de les estadístiques, ja que les falseja amb percepcions subjectives, i impedeix a la mateixa administració dissenyar polítiques públiques d'intervenció eficaces. L'article 41.2 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya estableix que “*Els poders públics han de garantir la transversalitat en la incorporació de la perspectiva de gènere i de les dones en totes les polítiques públiques per a aconseguir la igualtat real i efectiva i la paritat entre dones i homes*”. Aquestes polítiques públiques no tindran possibilitat de ser aplicades amb eficàcia des del moment en què no es podrà determinar a quina població s'adrecen i ni quin és el seu abast, atès que aquest Avantprojecte admet la “fluïdesa” de la “identitat de gènere”.

TÍTOL IV. Atenció sanitària a les persones trans* i intersexuals

A l'Avantprojecte d'aquesta Llei es pretén garantir uns drets sobre la salut física i mental i sobre la salut sexual i reproductiva a les persones trans* i intersexuals que es justifiquen per l'especificitat d'aquestes persones però que en realitat són drets comuns a la societat. El contingut dels articles d'aquest títol ja està recollit a les lleis anteriors i al model d'atenció de les persones trans* i a la Instrucció 14/2017 de Catsalut d'Implantació del Model d'atenció a les persones trans* en l'àmbit del CatSalut. D'altra banda, es planteja que la sanitat pública destini recursos a canviar l'aparença de cossos sans per satisfer desitjos i en canvi deixa sense atenció sanitària les persones que no acaten el “model afirmatiu” d'atenció que la Llei propicia.

És contradictori preocupar-se per garantir la fertilitat de les persones autodeclarades trans* que reben tractaments i cirurgies que les castren i esterilitzen, assumint el cost de guardar les seves gàmetes, sense fer referència en cap moment a la necessitat que la Comissió de Bioètica de Catalunya es pronunciï sobre els procediments que causen la seva infertilitat o els supervisi.

La Llei que proposa l'Avantprojecte permetria vulnerar els drets de les dones legalitzant l'explotació reproductiva amb l'ovodonació, els ventres de lloguer i l'afiliació dels nadons comprats per satisfer els desitjos de tercers. Sota el paraigües del dret a l'atenció a persones trans* migrants, fins i tot si es troben en situació irregular, s'obriria la porta al turisme “reproductiu”.

Per prescriure els tractaments hormonal i quirúrgics es demana el consentiment lliurement informat. S'entén, per tant, que es pren una decisió raonada encara que es tracti de persones molt joves (especialment dones) i/o que es trobin immerses en un caos físic, mental i emocional sense rebre l'ajuda psicològica que necessitarien per abordar la seva percepció confusa sobre el seu cos i la seva salut. En el cas dels menors encara és més greu, perquè no tenen la maduresa suficient per copsar l'abast de la seva decisió i no poden comprendre el que els suposarà viure en una ficció la resta de la seva vida, arran de la medicació i les cirurgies, amb les conseqüències físiques, emocionals i mentals que comporten.

Fins a la instrucció 14/2017 del 10 de novembre de 2017 *Implantació del Model d'atenció a les persones trans en l'àmbit del CatSalut*, l'accés als serveis de salut públics es feia partint d'un diagnòstic de disfòria de gènere, és a dir, un profund malestar (disfòria) amb el propi cos i les seves característiques sexuals i un desig profund de ser de l'altre sexe. Però tot i que aquesta instrucció, així com la pràctica que s'estén per tot Catalunya per mitjà del servei Trànsit i aquest Avantprojecte apel·len al que anomenen "principi de no patologització", la realitat és que incorren en la màxima imprudència mèdica: un autodiagnòstic basat únicament en els desitjos de l'usuari. Aquest és l'anomenat "model afirmatiu", l'únic que segueix la sanitat catalana.

Es pretén legislar processos mèdics que han de tenir com a referència estudis longitudinals basats en l'evidència científica. Articles com el 14.4 on s'indica que "el personal sanitari (...) ha de respectar sempre la progressió i l'itinerari individualitzat d'acord amb la voluntat de la persona trans*" vulneren la capacitat del personal sanitari per donar una atenció òptima a la salut de les persones i els principis ètics i bioètics vigents en la pràctica sanitària. A més, actualment ja s'imparteixen formacions a tot el personal sanitari, als CAP, els hospitals i els serveis de salut mental infantil i juvenil exclusivament des dels plantejament anticientífics de la ideologia transgenerista, en paral·lel al que succeeix en l'àmbit educatiu.

De fet, el [document de posició sobre els menors](#) del Consell de Col·legis de Metges de Catalunya i la [Society for Evidence-based Gender Medicine](#) (SEGM) reclamen prudència atès que per aturar el desenvolupament natural de la pubertat dels menors sans però declarats i considerats "trans" es fan servir fàrmacs que s'utilitzen per a la castració química d'agressors sexuals i per tractar el càncer de pròstata. El gener de 2024 l'OMS també ha fet públic el seu posicionament contra l'hormonació de menors atès que no hi ha literatura consistent que n'avalí els efectes positius. Entre els països que van aprovar aquesta orientació "afirmativa" i s'han fet enrere (Suècia, Finlàndia, Regne Unit, etc.) els especialistes suecs de l'Hospital Karolinska parlen del major escàndol mèdic contra la infància. Ara Catalunya vol consolidar l'escàndol contra la salut dels menors considerats "trans" amb aquest Avantprojecte.

Davant l'anunci del Govern català de reformar la llei catalana, mentre estava en curs d'elaboració la llei trans estatal, Feministes de Catalunya va dur a terme una investigació sobre l'impacte del "model afirmatiu" basant-se en dades proporcionades pel Departament de Salut sobre els casos atesos per Trànsit entre 2012 i 2021. Les dades mostren un augment exponencial del nombre de casos (7000%) i un canvi demogràfic clar: cada vegada més menors (ja són el 40% de les persones ateses) i cada vegada més nenes i dones joves (el 70% entre els 10 i els 18 anys) que surten de la primera visita amb la recepta de les hormones. Aquests

resultats són tan preocupants que un mínim sentit de la prudència aconsellaria aturar aquest enfocament mèdic de forma immediata i revisar-lo en profunditat, en comptes d'anar encara més enllà i aprovar una llei com la que proposa aquest Avantprojecte.

TÍTOL V. Mesures en l'àmbit de l'educació, les universitats i la recerca

L'Avantprojecte es basa en la ideologia transgenerista segons la qual existeix una "condició trans" innata i per tant, una "infància trans" o un "fet trans" a totes les edats, una creença sense cap base empírica. Des de 2014, amb l'aprovació del primer protocol educatiu per a l'acompanyament de "l'alumnat trans", i amb un desplegament obligatori de contingut ideològic únic des de 2019, el Govern de Catalunya ha convertit la coeducació, eina clau de l'educació per a la igualtat, en protocols i orientacions sota el paraigües del programa [Coeduca't](#) (Programa de coeducació, perspectiva de gènere i educació afectivosexual al currículum). Aquest programa inclou activitats formatives i de sensibilització obligatòries per a l'alumnat, el professorat i les famílies, i atribueix al professorat la funció d'identificar la "identitat" de nens, nenes i adolescents a partir d'indicadors que reproduïxen els estereotips sexistes sobre preferències en jocs, estètica, relacions socials, etc., en la línia de conte [En la piel de Daniel](#) de l'entitat transactivista Chrysallis, col·laboradora del Departament d'Educació, i altres materials per a totes les edats. També s'ha denunciat l'entrada sense cap garantia educativa professional i no ideològica d'entitats transactivistes o propagadores d'aquesta ideologia als centres educatius de totes les etapes.

Per tant, els articles d'aquest títol referits a l'educació no universitària reclamen allò que ja existeix i ha estat denunciat per la recerca (vegeu Carrasco, S. coord. (2022) *La Coeducación secuestrada*, Barcelona: Octaedro) com una de les principals causes de l'augment exponencial de casos d'infants i adolescents que es declaren o són declarats trans per professorat i/o famílies, exposats mitjançant un procés de dubte i inducció a identificar-se com a "trans" si no compleixen amb els estereotips sexistes. Els centres educatius inicien una "transició social" i canvis de nom en els documents oficials i l'alumnat és derivat a serveis mèdics que poden iniciar tractaments hormonals amb blocadors de la pubertat, hormones creuades i cirurgies. A més, es promou la transformació d'instal·lacions com els banys per convertir-los en mixtos, mesura que augmenta la inseguretat de les alumnes i conculca el seu dret a la intimitat, [com la recerca ha mostrat](#).

A banda de la gravetat de consolidar la transmissió d'idees falses en els continguts curriculars i un tractament sexista i de risc per a la salut de l'alumnat, a les antípodes de fomentar l'autoestima, tergiversant completament els conceptes de diversitat i inclusió (com ara que el sexe es pot canviar, que no és binari sinó un espectre, que intervenir en un cos sa per modificar-lo és un dret, que existeix una identitat de gènere al marge del cos sexual, que hi ha preferències innates de noia i de noi, etc.), i només comparable al control ideològic de l'educació exercit pels règims totalitaris, l'Avantprojecte contribueix a falsejar les dades censals que haurien de permetre conèixer la realitat de les desigualtats educatives i altres fenòmens educatius vinculats al sexe mitjançant la recerca i com a base de la política educativa.

Respecte a les universitats (art. 22), l'Avantprojecte també reforça la transformació que ja s'ha produït en el marc de les universitats públiques i privades catalanes pel que fa al falsejament de les dades sobre el sexe de l'alumnat, el professorat i el PAS en tots els formularis i registres, que impedeix l'estudi i el monitoratge de les desigualtats entre dones i homes i la seva correcció. Aquesta transformació inclou la imposició de banys mixtos. A més, en les universitats s'ha obert la veda al control ideològic i el falsejament dels continguts docents, i al falsejament de les dades de recerca en promoure l'eliminació de la variable sexe, amb acusacions de transfòbia i persecució contra les professores feministes. L'efecte ja és clar en la desviació de fons d'investigació sobre desigualtats entre dones i homes a investigació sobre "identitats de gènere".

TÍTOL VI. Mesures en l'àmbit social

Aquest Títol insta l'Administració pública a "elaborar un programa marc per a la inclusió i l'atenció social de les persones trans* que es trobin en risc d'exclusió social" per part dels departaments responsables d'igualtat, feminisme i drets socials, que treballi conjuntament amb les administracions locals, especialment adreçat a persones que "han estat expulsades de les seves llars per raó de la seva identitat o expressió de gènere que es troben en una situació de sensellarisme o d'exclusió residencial", incloses les persones menors d'edat, i preveu el dret a la Renda Garantida de Ciutadania per la violència o discriminació de la qual hagin estat objecte si tenen entre 18 i 23 anys.

Tot aquest títol és un total despropòsit legislatiu atès que l'únic requisit per accedir a ajudes socials és que la causa de la vulnerabilitat sigui declarada per la pròpia persona d'acord amb les seves percepcions subjectives, la qual cosa constitueix un tracte de favor injustificable i un greuge comparatiu inadmissible en un context en què la immensa majoria de les persones que tindrien dret a ajudes d'aquestes característiques no hi poden accedir per les dificultats de demostrar la seva vulnerabilitat material i social, fet que n'agreuja la situació. La formulació d'aquest títol, a més, obre la porta al frau de llei en la competència per recursos escassos que no arriben a les persones que els necessiten. Fins i tot en el cas de les dones que han estat víctimes de violència masclista, provada i amb sentència, les ajudes econòmiques depenen de la seva situació laboral. En aquest títol s'equipara també el dret dels homes autodeclarats dones amb els drets de les dones víctimes de violència masclista, no només en les ajudes sinó també en l'accés als espais i serveis creats específicament per a elles.

Es consolidaria d'aquesta manera el que ja ha començat a produir-se en la pràctica com a conseqüència de la llei catalana contra la violència masclista, reformada el 2020 que, com s'ha exposat amb anterioritat, desvirtua el mateix concepte de violència masclista. Tot això tenint en compte que amb l'actual legislació establerta per la Llei trans estatal 4/2023 les dones víctimes de violència masclista que tindrien dret a aquestes ajudes i serveis en queden automàticament excloses si els seus agressors es declaren dones. Es produeix, doncs, un efecte doble de la legislació transgenerista si es combinen els efectes de reducció de les dones titulars de drets i ampliació de les persones autodeclarades dones i a qui se'ls reconeixen els drets, tot i ser homes.

TÍTOL VII. Mesures en l'àmbit laboral

Al Títol VII es desenvolupen de manera genèrica les línies d'actuació en l'àmbit laboral públic i privat. El problema que presenta és que la suposada actuació de protecció davant la no discriminació s'activa amb la mera declaració de la persona que s'autoidentifica "trans*". A més, els sistemes de selecció de personal en l'àmbit públic només contempen places reservades per a persones amb discapacitat, i aquestes, per obtenir aquest certificat, han de passar controls mèdics exhaustius. Suposaria un greuge comparatiu el fet que les persones autodenominades "trans*" puguin accedir a places reservades per la seva mera declaració de voluntat.

El problema encara és més greu pel que fa a la promoció de la igualtat entre dones i homes en l'accés al món del treball en qualsevol àmbit, en dos sentits: en primer lloc, per l'ocupació injusta i falsa de llocs de treball que haurien de ser ocupats per dones (així com el seu monitoratge estadístic); en segon lloc, pel que fa a les proves específiques per accedir a un lloc de treball que estan adaptades a l'anatomia diferenciada entre dones i homes (per exemple, el 40% de les places de Mossos d'Esquadra estan reservades a les dones). Ja s'han produït diversos casos d'homes autodeclarats dones que opten a proves que, per la seva biologia masculina, els resulten més fàcils de superar.

TÍTOL VIII. Mesures en l'àmbit de l'habitatge

Atès que tant "la identitat de gènere" com "l'expressió de gènere" són experiències autodeclarades totalment subjectives i impossibles de demostrar, qualsevol acció positiva prevista per corregir la seva suposada discriminació comportaria una discriminació real envers població més vulnerable que necessita allotjaments provisionals amb caràcter d'urgència i que sí que poden aportar proves de la seva vulnerabilitat (ordres d'allunyament en cas de dones maltractades, dones víctimes del sistema prostitucional que no tenen alternativa habitacional als prostíbuls, mares soles amb fills que no poden accedir a habitatges socials per no complir amb els requisits mínims, etc.). Atesa la dramàtica situació de l'accés a l'habitatge a Catalunya (amb un percentatge d'habitatges de lloguer social de l'1,7%, molt per sota del global europeu que és del 9%) i l'estoc insuficient d'habitatges protegits, qualsevol mesura d'ajut que no exigeixi requisits demostrables obre la porta al frau.

TÍTOL IX. Mesures en l'àmbit familiar

Aquest títol estableix que cal donar protecció i suport a la diversitat familiar constituïda per persones "trans*" i intersexuals i promoure el respecte i la protecció dels fills i les filles de persones trans*, sense fer cap referència al risc (documentat en la recerca) de patir abusos dins l'àmbit familiar per part d'homes autoginefils que es declaren dones. D'altra banda, tampoc no fa referència a cap risc i sí a la no discriminació en la valoració de la idoneïtat en els processos d'adopció i acolliment familiar que, en canvi, resulten difícils de superar fins i tot quan no hi ha cap trastorn de percepció ni de salut mental.

Com a la resta de títols que involucren personal d'atenció directa, aquest títol insisteix en la formació contínua de les persones que treballen en aquest àmbit en el respecte a la diversitat per raó d'identitat de gènere, expressió de gènere o diversitat en el desenvolupament sexual de les persones, establint aquesta ideologia com a sinònim de sensibilització.

Però el nucli del títol és la consideració especial de la violència en l'àmbit familiar “exercida per raó d'identitat de gènere, expressió de gènere o diversitat en el desenvolupament sexual, inclòs l'impediment al lliure desenvolupament de les persones menors per aquests motius”. En realitat fa referència a l'exercici de la maternitat/paternitat i criança, i el limita greument, ja que equipara amb la violència la discrepància entre la família i el menor o la menor sobre la percepció distorsionada del seu cos, la seva identitat sexual i els tractaments perjudicials que vulgui iniciar. És a dir, afegeix una causa específica a la consideració de violència en l'àmbit familiar basada en la subjectivitat de la persona menor davant del desacord de les persones adultes que són responsables del seu benestar, independentment del que la persona menor opini o desitgi. En canvi, no s'inclou el cas de les dones víctimes de violència per part de parelles homes autodeterminats dones, de les que ja hi ha hagut almenys un cas a Catalunya i estan documentats múltiples casos en altres països.

TÍTOL X. Mesures en l'àmbit de l'adolescència i la joventut

Complementàriament amb el títol IX, aquest títol estableix el nucli de l'autodefinició del sexe des de la infància com un suposat coneixement innat i intern de cada persona, menystenint el que ha demostrat la recerca i s'ha referenciat amb anterioritat sobre el bombardeig informatiu, cultural i escolar al qual estan exposats nenes, nens, adolescents i joves des de tots els àmbits i des de les edats primerenques a l'escola i als entorns d'oci. Es tracta d'una autèntica promoció ideològica transgenerista des de l'administració i la societat, i l'obligatorietat posterior d'afirmar l'autodefinició de ser “trans*” d'infants i joves, sense cap menció a l'obligació que tenen els poders públics de vetllar per la salut i la integritat corporal dels menors.

Aquest títol estableix la difusió ideològica més enllà de l'educació formal, establint que cal “garantir la promoció i difusió de les bones pràctiques en relació amb el respecte a les persones joves trans* i intersexuals a les associacions i les empreses d'educació en el lleure, i a les entitats juvenils”, a través de la formació de les persones professionals del lleure i l'educació no formal, amb temaris que propaguin els mateixos principis i conceptes ideològics.

No obstant, el nucli d'aquest títol és “*considerar com a indicador de risc la no acceptació de la identitat de gènere, expressió de gènere o diversitat en el desenvolupament sexual per part del seu entorn familiar, educatiu o social*”, ampliant les sancions ja vigents i previstes en el protocol educatiu contra del professorat i les famílies, així com contra els i les professionals de la salut mental que expressin els seus dubtes o discrepàncies sobre l'autodiagnòstic de la persona, en aquest cas menor i al seu càrrec. Aquest Avantprojecte vol consolidar una situació d'imposició ideològica a les persones adultes responsables d'infants i adolescents a partir d'idees prèviament promocionades entre aquests infants i adolescents des de l'escola i les entitats de lleure sota l'aparença del respecte i la protecció de les seves característiques individuals.

TÍTOL XI. Mesures en l'àmbit de les persones grans

Aquest títol estableix la promoció de la sensibilització vers les persones grans trans* i intersexuals i repeteix, com a la resta d'àmbits, un adoctrinament ideològic a tots els i les “professionals que treballen a les residències i altres recursos per a les persones grans en matèria de diversitat sexual i de gènere”. S'insisteix en el “dret a una atenció respectuosa” com si el respecte integral a les persones grans no s'hagués de garantir en qualsevol circumstància. D'altra banda, de facto, anima a falsejar les dades personals que consten a la documentació administrativa de les residències i altres recursos per a les persones grans, per adaptar-los a “la identitat de gènere lliurement manifestada”, sense valorar les conseqüències i complicacions que això pot comportar en els ingressos i tractaments mèdics que tenen més probabilitats de necessitar per raó d'edat i condició física.

En la mateixa línia que altres títols relacionats amb l'àmbit social, es repeteix la singularització en esmentar la necessitat, en aquest cas, de “crear un programa d'acompanyament en situacions de soledat no desitjada per persones grans trans*” com si aquesta atenció s'hagués de diferenciar de la resta de persones grans.

TÍTOL XII. Mesures en l'àmbit de la cultura, l'esport i l'oci

Els articles d'aquest títol sostenen que s'ha de fer de “la cultura un vehicle de promoció de drets i lluita contra els prejudicis i els estereotips”, i de l'esport i l'oci, uns àmbits per la igualtat d'oportunitats de les persones trans* i les persones intersexuals. Però precisament per això, l'Administració no pot fomentar iniciatives artístiques i culturals, tallers i fons bibliogràfics que fomentin estereotips sexistes, suplantïn les dones artistes i consumidores de cultura, o conculquin el dret de les dones.

Quant a l'oci, s'ha de defensar el dret de les dones a la reunió pacífica i a la llibertat d'associació tal com estableixen els articles 20 i 21 del Pacte Internacional de Drets Civils i Polítics. Això ha de comprendre el dret de les dones i de les nenes a reunir-se i associar-se com a dones o nenes en funció del seu sexe i el dret de les lesbianes a reunir-se i associar-se —també en espais d'oci— en raó de la seva orientació sexual en comú, sense incloure-hi homes que afirmen tenir una “identitat de gènere” femenina.

Pel que fa a l'esport, l'article 10 (g) de la CEDAW estipula que els estats signants, entre ells Espanya, han de garantir les mateixes oportunitats per participar activament en l'esport i l'educació física per a dones i nenes, així com per a homes i nens. Això ha de suposar que es donin oportunitats perquè les nenes i dones participin en l'educació física i l'esport en equips i competències no mixtos. Per garantir la imparcialitat i la seguretat de dones i nenes, s'ha de prohibir l'entrada de nens i homes que afirmen tenir una “identitat de gènere” femenina en equips, competències, instal·lacions, vestuaris, etc. reservats per a dones i nenes, ja que es tracta d'una forma de discriminació sexual.

La inclusió d'homes en l'esport femení posa en perill les esportistes. L'ésser humà, com a espècie animal, presenta dimorfisme sexual. Això comporta que mascles i femelles de l'espècie

presenten característiques anatòmiques i hormonals diferents. Els homes, de mitjana, presenten més altura, major pes corporal, major densitat muscular i òssia, menor percentatge de greix corporal, majors nivells d'hemoglobina i testosterona, espatlles i tòrax més amples i malucs més estrets que les dones.

Aquestes característiques físiques es tradueixen en una diferent capacitat en el potencial esportiu d'homes i dones. Segons diferents estudis, analitzats per la World Rugby Transgender Guideline, els homes presenten una "força significativament més gran (entre el 50% i el 60% per edat adulta, amb una força corporal en el tren superior relativament major), avantatges de velocitat significatius (entre el 10% i el 15% en diverses durades), major capacitat de produir força/poder (avantatges d'entre el 30% i el 40% en capacitats de moviment explosiu), avantatges de força a pes i potència a pes (fins i tot després d'ajustar per a massa, alçada i nivell de rendiment similar (elit, sense entrenament, etc.), els mascles tenen un avantatge de força del 30-40%).

Aquests fets són evidenciats pels diferents rècords olímpics en les marques segons el sexe dels esportistes:

- 100 m d'atletisme masculí: 9,58 segons, per Ussain Bolt l'any 2009; 100 m d'atletisme femení: 10,61 segons, per Elaine Thompson-Herah l'any 2021. Segons la web d'estadística boysvswomen.com el rècord mundial femení que es tenia abans del 2021 (Griffith-Joyner 1988) és superat per atletes masculins de 15 anys d'edat.
- Marató masculina amb temps de 2:06:32, per Samuel Wanjiru l'any 2008; i marató femenina amb temps de 2:23:07, per Tiki Gelana l'any 2012.
- Halterofília masculina (55kg), total de 294 kg per Om Yun-chol, l'any 2019. Halterofília femenina (+55kg): Total de 227 kg per Liao Qiuyun l'any 2019. En el cas de l'halterofília, les categories són per pes i els homes tenen més ventall de categories que les dones. El rècord per pes femení el té Li Winwin amb un total de 332 kg a la seva categoria (+87 kg) i és superat per Chen Lijun amb un total de 339 kg a la categoria masculina de 67 kg: més de vint kg menys que Winwin.

Aquests són uns exemples en tres categories olímpiques diferents perfectament extrapolables a totes les altres on la capacitat física entra en joc: salt d'altura, llançament de pes, natació, etc.

D'altra banda no hi ha cap estudi que demostrï que la capacitat física d'un esportista de sexe masculí que hagi pres substàncies anàlogues a la GnRH, conegudes popularment com a blocadors de la pubertat o castradors químics (segons l'àmbit), durant etapes prepuberals i posteriorment hagi pres estrògens es desenvolupi amb la mateixa capacitat física que una dona.

Per aquests motius instem el Govern a mantenir la divisió sexual en les categories esportives, independentment de la identitat de gènere que presentin els esportistes.

Adicionalment, la World Antidoping Agency publica anualment una llista de prohibicions que suposen un estàndard internacional obligatori per al Programa Mundial Antidopatge. Entre aquestes substàncies hi consten els esteroides anabolitzants androgènics (EAA), com la testosterona, en totes les seves formes. Ja que aquestes substàncies alteren la capacitat física

dels esportistes, instem el Govern i les federacions esportives que prenguin les mesures necessàries per assegurar un joc net per a tothom, independentment de la identitat de gènere de l'esportista en qüestió.

Finalment, la inclusió de les persones que pateixen trastorns del desenvolupament sexual s'ha d'avaluar cas per cas i sempre en congruència amb el tipus de trastorn. Ja hi ha hagut casos on atletes amb la Síndrome d'Insensibilitat als Andrògens o deficiència de 5 α -reductasa 2, és a dir, homes amb els corresponents cromosomes (XY) han fet rècord en categories femenines, com el cas de Caster Semenya, posteriorment vetada per la IAAF.

TÍTOL XIII. Mesures en l'àmbit de la cooperació internacional pel desenvolupament i la protecció internacional

Els programes d'acollida esmentats en aquest títol estan basats en l'autodeterminació de gènere que, tal com està contemplada en aquesta llei, és una autopercepció, i per aquest motiu es torna a produir una inseguretat jurídica, aquesta vegada en l'àmbit de migració. I no tan sols això, crea desigualtats entre les persones demandants d'acollida i asil, ja que algunes persones hauran de presentar documentació i evidències empíriques demostrant-ne les motivacions i unes altres només hauran d'autodenominar-se "trans". Aquesta situació és especialment greu pel frau i el greuge comparatiu que representa respecte a les dones que sol·liciten asil i refugi perquè fugen de situacions de violència masclista en els països d'origen, a les quals no se'ls concedeix mai de forma automàtica.

TÍTOL XIV. Mesures en l'àmbit dels mitjans de comunicació

L'Avantprojecte dictamina que la discrepància ideològica amb qüestions anticientífiques com la identitat de gènere constitueix discurs d'odi. En conseqüència, aquest títol suposa no només una violació de la llibertat d'expressió sinó que a més instrueix i legitima l'adoctrinament de tota la població i, molt especialment, de totes les persones que treballen als mitjans de comunicació escrita i al sector audiovisual. Aquest títol entra en col·lisió amb els articles 14 i 16 de la CE, amb els principis de neutralitat, veracitat i pluralitat informativa dels mitjans de comunicació, i amb les lleis i normatives d'igualtat entre dones i homes, tant a nivell estatal com a nivell de la Unió Europea. Promoure la ideologia transgenerista com a versió única de la realitat és reproduir els continguts i materials basats en estereotips sexistes i fomentar els rols de gènere tradicionals que una societat democràtica i feminista vol erradicar.

TÍTOL XV. Memòria històrica i democràtica

El present títol comporta una suspensió total del criteri professional i democràtic contra el revisionisme històric. Històricament hi ha hagut persones que no encaixaven en els rols de gènere o estereotips sexistes de la seva societat i època, homes i dones homosexuals que s'han vist obligats a canviar la seva vestimenta per poder tenir relacions lliurement o, en el cas de les dones, per poder accedir a oportunitats que els eren negades per motiu del seu sexe. Una reinterpretació d'aquestes circumstàncies al·legant que es tractava de persones trans* equival

a esborrar la realitat, conculcar la memòria històrica de les dones —encara no reconeguda per llei i en un procés lent de rescat i visibilització de figures històriques científiques i artístiques i de les seves contribucions—, i vulnerar també la memòria històrica de les dones lesbianes i els homes gais, obstaculitzant la recerca acadèmica i professional, així com la seva divulgació, aspectes polítics i socials que resulten essencials per al manteniment d'una societat democràtica.

TÍTOL XVI. Mesures en l'àmbit de la seguretat i les emergències

Aquest títol estableix la necessitat de formació i protocols d'abordatge per tal de garantir el respecte del personal de totes les institucions i instàncies de seguretat públiques i privades per les persones trans* i intersexuals. També estableix la garantia d'ubicació a centres penitenciaris segons la identitat de gènere.

La totalitat del contingut del títol és contrari a l'article 18 de la Constitució espanyola que indica "Se garantiza el derecho al honor, a la intimidad personal y familiar y a la propia imagen". A més, segons la Instrucció 12/2007 de la Secretaria d'Estat de Seguretat "los cacheos se llevarán a cabo, salvo urgencia, por personal del mismo sexo que la persona cacheada". En conseqüència, no es pot obligar una dona a escorcollar un home en contra de la seva voluntat, de la mateixa manera que atempta contra la intimitat d'una dona ser escorcollada per un home.

Pel que fa al règim de privació de llibertat, i segons l'article setzè de la Llei orgànica general penitenciària 1/1979, de 26 de setembre:

Cualquiera que sea el centro en el que tenga lugar el ingreso, se procederá, de manera inmediata, a una completa separación, teniendo en cuenta el sexo, emotividad, edad, antecedentes, estado físico y mental y, respecto de los penados, las exigencias del tratamiento.

Segons les dades de l'INE, a data de 2022, el 92,5% de les persones en situació de privació de llibertat són homes i el 7,5% són dones. La naturalesa dels crims comesos per homes i dones és completament oposada:

- El 88,69% de les persones en situació de privació de llibertat per homicidi són homes
- El 83,59% de les persones en situació de privació de llibertat per delictes de lesions són homes
- El 93,95% de les persones en situació de privació de llibertat per tortures i atemptats contra la integritat moral són homes
- El 97,28% de les persones en situació de privació de llibertat per delictes contra la llibertat i indemnitat sexual són homes.

En aquest sentit, una de les mesures preventives de seguretat més importants és la "separació interior" de les persones recloses. Aquesta separació possibilita una divisió adequada entre els reclusos per evitar la influència negativa dels uns sobre els altres. A més, es tracta d'una separació que no es compleix majoritàriament en els mòduls i presons per a dones.

Segons l'Anàlisi en la població penitenciària femenina (Cruells e Igareda, 2005), el 80% de les dones recluses han estat víctimes de violència masclista. Per dades com aquesta, instruccions internacionals com las *Reglas de las Naciones Unidas para el tratamiento de las reclusas y medidas no privativas de la libertad para las mujeres delincuentes*, també conegudes com les Regles de Bangkok, dicten que la presència de personal penitenciari masculí durant la revisió i el tractament de dones detingudes pot causar angoixa extrema, viola el seu dret a la intimitat i ha de ser evitada en tots els casos.

S'ha documentat arreu un patró de criminalitat masculina i uns alts nivells de violència masclista i abús físic i sexual contra les dones, previs a l'empresonament, per part dels homes autodeclarats dones. Les dones que ingressen en la presó tenen més probabilitats que els homes de patir d'alteracions mentals, sovint com a resultat de la violència masclista, l'abús físic i sexual. Per aquests motius, la introducció d'homes (encara que s'autodeclarin dones) en les presons i mòduls de dones posa en perill potencialment la població reclusa femenina i atempta contra el dret a la seguretat, la indemnitat física, la dignitat i a estar entre iguals de les dones en situació de privació de llibertat.

Malauradament, ja s'han documentat de forma reiterada nombrosos casos d'intromissió d'homes empresonats per delictes contra la llibertat i indemnitat sexual en presons femenines, tot i que les preguntes sobre el nombre d'homes autodeclarats dones a les presons catalanes (formulades per la diputada Gemma Lienas) no van ser admeses per la Mesa del Parlament. En altres països s'han conegut casos com el de Karen White o Isla Bryson, el més conegut a l'Estat espanyol és el de Jonathan Robaina, que es va declarar dona exigint que s'adrecessin a ell amb el nom de Lorena durant el judici, l'any 2020, per torturar, violar i assassinar la seva cosina.

Adicionalment, el moviment de reclusos d'unes presons a unes altres independentment del seu sexe i el recompte basat en la identitat de gènere, amaga la realitat estadística de la situació dels centres penitenciaris. Sense la variable sexe, les dades presentades en aquest apartat, com que el 97,28% de les persones en situació de privació de llibertat per delictes contra la llibertat i indemnitat sexual són homes, poden quedar minimitzades per una declaració d'identitat contrària al sexe.

TÍTOL XVII. Règim sancionador

Sorprèn el profús catàleg d'infraccions previstes, especialment si es compara amb el previst en la *Llei catalana 17/2015, del 21 de juliol, d'igualtat efectiva de dones i homes*, en el seu article 51, on ni les expressions vexatòries contra les dones ni els insults proferits en espais públics contra elles estan considerada com a infracció punible. Aquests situacions les han sofert les dones del moviment feminista al llarg dels últims anys cada vegada que s'han manifestat en contra de la introducció de la ideologia transgenerista en les institucions catalanes i espanyoles i en la seva legislació. Suposa l'establiment d'un sistema de censura que, malgrat que la seva redacció tan ambigua impedirà en moltes ocasions la sanció, sí que provocarà l'obertura de procediments contra qualsevol persona que manifesti una opinió crítica contra la "identitat de gènere", amb la conseqüent despesa de diners i temps i les conseqüències personals que pugui patir. Això,

inevitablement, condueix a un règim de silenci autoimposat impropï d'una societat democràtica.

El règim sancionador és contrari a l'article 14 de la Constitució espanyola, que garanteix que tots els espanyols som iguals davant la llei sense que pugui prevaler cap discriminació per raó de naixement, raça, sexe, religió, *opinió* o qualsevol altra condició o circumstància personal o social. També és contrari a l'article 16, que garanteix la llibertat ideològica, així com a l'article 21, que reconeix el dret a la reunió pacífica.

CONCLUSIONS

Considerant tot el que s'ha exposat anteriorment, i tal com es resumeix a l'inici d'aquestes al·legacions, exigim la retirada d'aquest Avantprojecte de llei, que no parteix d'un problema social sinó que agreuja els problemes ja existents causats per la penetració progressiva de la ideologia transgenerista i les múltiples legislacions que s'han anat aprovant en paral·lel. Es basa en creences contràries al coneixement científic i professional. Crea inseguretat jurídica per a les dones, les i els menors d'edat, les persones homosexuals i les persones que pateixen disfòria o incongruència de gènere. Conculca drets democràtics constitucionals i converteix en paper mullat inaplicable les lleis d'igualtat i les polítiques que se'n deriven. En resum, Feministes de Catalunya considera que aquest Avantprojecte de llei és contrari a l'agenda feminista (que és la lluita per la igualtat entre dones i homes), és contrari a la ciència i al dret i no té cabuda en la legislació d'un país democràtic.